

169.

Наша мала соба молована —
Ко сме рећи, да ће у њу лећи?
Ал' повика са собака дика:
Ја смем рећи, да ћу у њу лећи!

170.

Имала сам нешто мало дике,
Не могао је злотвори да гледе,
Не могао је, већ га претеше.

171.

Ала ме је размазано дика,
Размазано, па ме оставио,
Да ме други размажену љуби!

172.

Што ћу, боже, с дикиним салашом!
Ил' га свал'те, или га запал'те,
Ил' ми дику са салаша дајте!

173.

Зашто, дико, румениш и бледиш?
Зашто бледиш, кад у мене гледиш?